

2012, kombinovaná technika na ručním papíře, 57 x 80 cm

Ilona Chválová

8. 12. 1953 narozena v Liberci
1969–1973 gymnázium v Liberci
1973–1978 FfUP Olomouc, výtvarná výchova a čeština
1978–1993 vyučovala výtvarnou výchovu na střední pedagogické škole, později na gymnáziu v Liberci.
1994–2006 působila jako odborná asistentka výuky výtvarné výchovy na Pedagogické fakultě Technické univerzity v Liberci a přednášela na Univerzitě třetího věku TU v Liberci, od r.2006 působí na katedře designu textilní fakulty TUL (obor kresba, figurální kresba)
Studijní pobyty v USA, v Nepálu, na Nové Guineji i jinde
Vystavuje od roku 1973, doma i v zahraničí

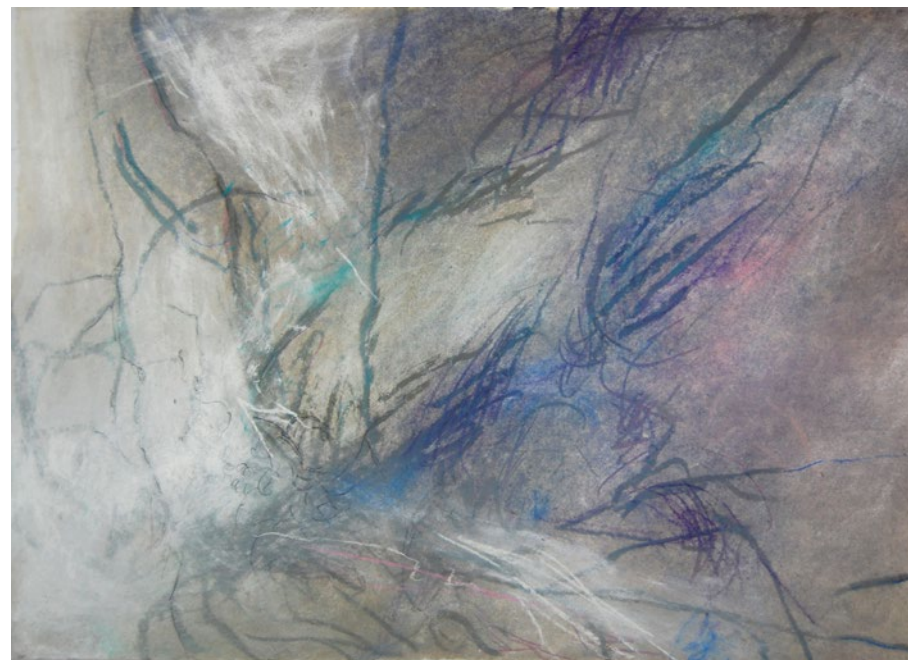
adresa: Starý Harcov, Malý cíp 62, 46015 Liberec

telefon: 482 750 107

mobil: 774 950 107

e-mail: ilona.chvalova@seznam.cz

www.galerie-sumperk.cz / www.dksumperk.cz

2012, kombinovaná technika na ručním papíře, 57 x 80 cm

I L O N A C H V Á L O V Á

Z M É Z A H R A D Y

malba na ručním papíře

8. 5. – 2. 6. 2013

**GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 8. KVĚTNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G**

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

2012, kombinovaná technika na ručním papíře, 57 x 80 cm

Někdy v roce devadesát jedna, dva nebo tři jsem malovala svůj portrét. Obraz v životní velikosti. Kráčím na něm krajinou, pestré šaty, svetr přes rameno. Je tam dům a cypřiš a dívám se divákovi do očí. Tenhle obraz byl asi okamžikem přerodu. Pořád jsem ho přemalovávala. Najednou mi začala vadit moje realistická podoba. Chtěla jsem zachytit pocit volnosti, ne malovat obraz o sobě. A věrná podoba najednou rušila. Takže nakonec je tam postava zcela bez konkrétních rysů, taková jakási pramáti Eva na počátku civilizace. To byla míra zobecnění, již jsem byla tehdy schopna. Pak to šlo dál, figura se začala spojovat s krajinou. Najednou mě fascinovalo, že se figurální motivy objevují ve skalách, ve stromech. Krajiny, kde jste objevili třeba nohu nebo ženský akt. Zobecnování šlo ještě dál. Je to nejsvobodnější forma výtvarné řeči, v níž hovoří barva a tvar.

2012, kombinovaná technika na ručním papíře, 57 x 80 cm

Na výtvarné práci je nejkrásnější to napětí mezi oběma póly. Mezi nejtragičtějším a nejzářivějším. Člověk je vybaven oběma emocemi, prožívá smutek i radost. A když se mi podaří tohle napětí vložit do obrazu, může se stát, že něco z emocí přeskočí na diváka. Nastane krásný okamžik souznění.

Ilona Chválková

2012, kombinovaná technika na ručním papíře, 57 x 80 cm

2012, kombinovaná technika na ručním papíře, 57 x 80 cm

Výtvarné vyjadřování je přirozenou součástí mého života, je to pro mne jedinečný prostředek sebereflexe a následně i křehké mimoslovní komunikace s okolním světem. Tvoření vnímám jako tajemnou třináctou komnatu, v níž se dějí nepopsatelné věci, ale vycházím z té komnaty vždy znovu něčím obdarována, snad nejvíce pocitem smysluplnosti vlastní existence.

Je to nádherné vzrušení, cítit prostor obrazu, vstoupit do jeho plochy a být u toho, když se zaplňuje. Na papíře se odehraje v malém něco tak obecného jako zrod a zánik kosmu.

Malířka Ilona Chvátlová žije a působí i pedagogicky v Liberci, studiem je ale spjata s Olomoucí, kde opakovaně vystavovala. Máme tam společné přátele, a přece jsme se před šumperskou výstavou nepotkali. Víme o ní i z jiné strany, a přestože známe její rozsáhlou výtvarnou práci až na výjimky zprostředkovaně, je i tak zjevné, že jejím jádrem je vcítění se do živé skutečnosti zjitřenou myslí, ale i smyslově a na vlastní kůži. Bytostným položením se do záře světla a svobody prostoru, a stejně tak do vzácného materiálu, který používá.

Po léta je to nepálský ruční papír z rostlinných vláken. Vábí ji krásou nervní tkáně a na výsledku se výrazně podílí. Maluje vlastní kombinovanou technikou sypkými, dříve zemítyými jíly, popelem a sazemi, teď už i jasnými tóny barevných pigmentů. Ale kromě obrazu je to i hudba a zpěv, kterému se věnovala i profesionálně a cosi z něho v jejích rychlých gestech rezonuje, vlní se a odvíjí do melodie uvolněných linií malby.

Útržky čitelných podob se dávno vytratily. Poslední stopy ještě rozpoznatelné reality rozpustily se v jasu a radosti. Proměněné ve chvíli, rozplynuly se v matečnické lázni všeho bytí. Vymizel pevný a pro ni svazující tvar. Zůstala barva v jejím rozpínání a přelévání. Obraz rodí se sám a v dané chvíli děje se kdesi v ní.

Nemálo cestovala, a snad i bezděčně v protisměru času zpátky ke kořenům. Od pozdní samoty dnešní odosobněné civilizace, ztělesněné Amerikou, do Nepálu. Tam obrazně do středověku a následně až k prapočátku starověkého společenství lidí Nové Guineje. Od rozvolněných vazeb k pevnému zakotvení života v jeho ryzí přirozenosti. Právě tu hledala všude, a našla doma ve zde vystavených, hustě protkaných vizích z vlastní zahrady. V oblé úplnosti místa zdánlivě tak všedního.

Miroslav Koval

